

GAZETA LWOWSKA

WYCHODZI KAŻDEGO POWSZEDNIEGO DNIA POPOŁUDNIU

<p>Ceny prenumeraty:</p> <p>W Lwowie bez doręczenia do domu . . . mies. zł. 2.—, kwart. 6.— z dostawą do domu . . . mies. zł. 2'40, kwart. 7'—</p> <p>Na prowincji z przesyłką pocztową . . . mies. zł. 2'40, kwart. 7'— Zagranicą . . . . . mies. zł. 5'—, kwart. 15'—</p>	<p>Numer telefonu REDAKCJI I ADMINISTRACJI 221-17.</p> <p>Konto PKO Lwów № 504.044.</p>	<p>ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI: LWÓW, UL. ZIMOROWICZA 15 l. p.</p> <p>Liety należy frankować. — Reklamacje otwarte wolne od opłaty. Rękopisów nadesłanych nie zwraca się.</p>	<p>CENA NUMERU</p> <p>10 gr.</p>	<p>Ceny ogłoszeń:</p> <p>Za 1 wiersz milimetr. (2 1/2 cm. szer.) w zwykłych ogłoszeniach gr. 10, w nadesłanych i w nekrologach gr. 10, w kronice, spisie, w dział gospodarczy, psaki w tabelkach gr. 10, pod nagłówkiem na pierwszej stronie zł. 7'—, tabelaryczne o 50 proc. drożej. Za jedno słowo w drobnych ogłoszeniach gr. 10, karno i sprzedaż słów gr. 10, matrymonialne, korespondencje prywatne słowo gr. 10, dla poszukujących pracy gr. 10. Z zastrzeżeniem miejsc 25 proc. Zagranicą o 50 proc. drożej.</p>
--	--	---	--	---

CEL ZASADNICZY OSIĄGNIĘTY.

Za punkt wyjścia, za podstawę wszelkich innych poczynań, postawił sobie Rząd obecny osiągnięcie równowagi budżetowej. Rzecz zupełnie zrozumiała nie tylko dla ekonomisty czy wielkiego finansisty, lecz dla każdego przeciętnego człowieka. Wszak bez równowagi budżetowej nie może się ostać najprymitywniejsze choćby gospodarstwo prywatne i wcześniej czy później stanąć wobec widma katastrofy. Tak się też przedstawiają rzeczy w każdej gospodarce publicznej a więc i w gospodarce państwowej.

Wzmagające się z roku na rok w latach ostatnich deficyty budżetowe czy niły niemożliwym wszelkie racjonalne i planowe gospodarowanie, zbliżyły kraj do groźnego w swych skutkach niebezpieczeństwa inflacji pieniężnej, zmuszały Państwo do niezawsze korzystnych przedsięwzięć kredytowych, ciążyły nad prywatnym rynkiem kredytowo-pięniężnym, ściągając zeń wszelkie wolne zapasy gotówki i tłumiąc w ten sposób każdą szerszą inicjatywę prywatną.

Temu stanowi rzeczy postanowiono ostatecznie położyć kres. W związku z ustawą skarbową na rok 1936/37 wstrzymano czynienie jakichkolwiek wydatków pozabudżetowych; w każdym ministerstwie wyznaczono urzędnika, odpowiedzialnego za dokładność i realność preliminarza budżetowego, opracowanego przez dane ministerstwo oraz za zgodność wykonania budżetu z ustawą skarbową; zakazano angażowania wydatków przyszłych na podstawie kredytów, przyznanych budżetem miesięcznym, który może być użytkowany tylko na wydatki bieżące; wprowadzono znaczne oszczędności w dziedzinie wydatków osobowych, zarządzając między innymi, że w administracji cywilnej na miejsce uwolnionych w każdej jednostce dwóch etatów osobowych obsadza się tylko jeden; wprowadzono szereg innych ograniczeń i w końcu doprowadzono temi wszystkimi środkami do tego, że deficyty budżetowe poczęły poważnie i istotnie spadać. O ile deficyt budżetowy za pierwszych ośm miesięcy roku budżetowego 1935/36 a więc do czasu wprowadzenia tych wszystkich zarządzeń wyniósł 219 milj. zł., to dalsze trzy miesiące od grudnia 1935 do lutego 1936 dały już tylko łączny deficyt w kwocie 28 milj. zł.

Wreszcie marzec b. r. przyniósł rzecz nieznaną w Polsce od roku 1930, mianowicie nie tylko brak deficytu, ale nadwyżkę dochodów nad wydatkami w kwocie 600,000 zł. Oczywiście nadwyżka ta nie jest wielka. Mogą następnym miesiącem dać nadwyżkę nieco wyższą a mogą także wykazać jakiś drobny deficyt. Nie o to więc chodzi. Ale chodzi o rzecz zasadniczą, że mianowicie zaszedł fakt przełomowy w całym tego słowa znaczeniu, fakt znamienny, dowodzący, że potrafiliśmy przełamać zmorę deficytową i że mamy najzupełniej realną możliwość trwania odtąd przy budżecie bezdeficytowym.

Ten zaś fakt czyni zarazem realną możliwość przeprowadzenia całej dalszej akcji Rządu, zmierzającej do aktywizacji życia gospodarczego. Aktywizacja ta już następuje i to nawet w dość szybkim tempie nie tylko na odcinku podjętych przez Rząd prac inwestycyjnych, ale również na odcinku inicjatywy prywatnej, której popiera-

Narada sztabów generalnych.

Londyn. 15. 4. (PAT.) Narady sztabów generalnych Anglii, Francji i Belgii rozpoczęły się dziś o godz. 11.30 w gmachu admiralicji brytyjskiej. Sądząc ze składu delegacji, należy do narad tych odnieść się bardzo poważnie i przywiązywać do nich jak największe znaczenie.

Ze strony francuskiej w naradach wezmą udział trzej główni delegaci, a mianowicie zastępca szefa sztabu armji francuskiej gen. Schweisgut, gen. Mouchard ze sztabu wojsk lotniczych i wiceadmirał Abrial ze sztabu francuskiej marynarki wojennej. Poza tym uczestniczyć będzie attache wojskowy w Londynie Voruz i szereg młodszych oficerów.

Armja belgijska reprezentowana będzie przez gen. de Fontaine, a lotnictwo wojskowe przez attache lotniczego w Londynie mjr. Woutersa. Poza tym weźmie udział szereg młodszych oficerów w rolach pomocników.

Delegacja brytyjska posiada charakter bardzo reprezentacyjny i ciężar gątownkowy delegatów wskazuje na pierwszorzędną wagę tych narad z punktu widzenia brytyjskiego. Armja brytyjska deleguje trzech najwybitniejszych swych oficerów, a mianowicie: szefa operacji wojennych i wywiadu gen. Dilla, szefa ruchu wojsk i zakwaterowania gen. Venninga i I-go oficera sztabu głównego pułk. sir Ronald Adama. Brytyjskie wojska lotnicze reprezentowane będą przez szefa operacji wojsk lotniczych i wywiadu oraz zastępcę szefa sztabu wicemarszałka lotnictwa Arthneya i jego pomocnika dowódcę grupy kpt. Harrisa. Admiralicję reprezentować będzie szef sztabu morskiego wiceadmirał James przy udziale młodszych oficerów admiralicji. Wiceadmirał James będzie również odgrywał rolę gospodarza wobec tego, że narady toczyć się będą w gmachu admiralicji.

W jednobrzmiącej depeście z Paryża pisma niemieckie podkreślają szczególne znaczenie słów Laval'a, zawierające niejako zgłoszenie jego kandydatury na premiera przyszłego rządu. Wyczuwa się przytem ze sposobu ujęcia komentarzy, iż Niemcy powitaliby zadowolonym ewentualny powrót Laval'a do rządu, pomimo zastrzeżeń, jakie wysuwają przeciw poszczególnym punktom jego deklaracji, zwłaszcza w sprawie paktu francusko-sowieckiego.

„Nachtausgabe“ dodaje, iż w otoczeniu premiera Sarraut coraz wyraźniej mówi się o prawdopodobieństwie bezpośrednich rokowań niemiecko-francuskich, które wszczęte zostaną możliwie szybko po wyborach, a do tego czasu mają być przygotowywane na drodze dyplomatycznej.

Korespondent paryski „Berliner Tageblatt“ zaznacza, że naród francuski główny punkt deklaracji Laval'a widzi w żądaniu podjęcia rokowań z Niemcami, podczas gdy koła dyplomatyczne przywiązują jaknajwiększą wagę do słów Laval'a, dotyczących sprawy Włoch.

Francja wybiera: Londyn albo Rzym.

Paryż. 15. 4. (PAT.) Paryskie koła polityczne przywiązują duże znaczenie do zapowiedzianych na jutro narad premiera Sarraut z ministrem spraw zagr. Flandinem oraz min. Paul-Boncourem. Przedmiotem narad ma być przede wszystkim sytuacja międzynarodowa, sprawa ustosunkowania się Francji do konfliktu włosko-angielskiego i dalsza akcja dyplomatyczna na terenie Genewy.

Jak stwierdza „Le Matin“, ministrowie francuscy ponownie znajdują się przed dylematem, postawionym swego czasu w Genewie przez min. Edena: „wybierajcie, albo jesteście z nami, albo z Włochami“. Jednakże — jak pisze dziennik — ministrowie francuscy przed powzięciem jakichkolwiek decyzji zdadzą sobie z pewnością sprawę z niebezpieczeństwa zbyt ryzykownej polityki i rządzący się będą przede wszystkim względami na interes Francji. Cała prawie prasa francuska w dalszym ciągu podkreśla, że interes Fran-

cji polega na jaknajspieszniejszym załagodzeniu konfliktu włosko-brytyjskiego oraz doprowadzeniu do zniesienia sankcji i odbudowy frontu Stresy. Przygotowaniem jutrzejszej konferencji ministrów była rozmowa, jaką odbył we czwartek ambasador Cerruti z premierem Sarraut. W kołach politycznych uważają, że rozmowa ta nie przyniosła jednak żadnych nowych elementów. Mussolini nadal stoi na swym dotychczasowym stanowisku. Jeśli chodzi o przyszłe rokowania z Abisynją, jest on zawsze skłonny do dyskusji, choć utrzymuje, że bezpośrednie rozmowy bez kontroli Ligi Narodów przyniosłyby znacznie lepsze rezultaty. Jeśli chodzi o politykę w stosunku do Niemiec i kwestji ustosunkowania się Włoch do państw lokarneńskich, Mussolini utrzymuje swą dotychczasową pozycję, a mianowicie, że Włochy tak długo nie będą odgrywały roli w polityce europejskiej, jak długo stosowane będą sankcje.

ZGON B. MIN. CHERON'A.

Paryż. 15. 4. (PAT.) Henri Cheron senator dep. Calvados, b. minister skarbu, zmarł wczoraj o godz. 15-ej w Lisieux wskutek operacji ślepej kiszki, dokonanej w czasie ostrego zapalenia.

NAWET JEMEN SIĘ MOTORYZUJE.

Bejrut. 15. 4. (PAT.) Z Sanaa donoszą: Imam Jemenu Jahja czyni przygotowania wojskowe. W obecnej chwili 60.000 armja jemenska rozłożona jest nad brzegami Morza Czerwonego. Imam odwołał z Asmary misję naukową, składającą się z 12 studentów, jakoteż i inną misję z Bagdadu, składającą się z 50 studentów.

Na żądanie Imama przybył do Jemenu reprezentant wielkiej amerykańskiej fabryki samochodów celem przyjęcia wielkich zamówień. Równocześnie do Europy wysłano delegata, który ma zakupić większe ilości nowoczesnej broni.

Władze jemenskie wydały ostatnio ustawę, zabraniającą Europejczykom, nawet wyznania mahometańskiego, wstępu do kraju.

Jednocześnie Imam Jahja zakupił wielkie ilości benzyny i posiada jej obecnie 75.000 galonów.

BOLSZEWIZM W BRAZYLJI.

Porto Alegre. 15. 4. (PAT.) Burmistrz Rio de Janeiro Pedro Ernesto został aresztowany pod zarzutem współdziałania z akcją komunistyczną. Jest on znanym lekarzem i właścicielem sanatorium. W ostatnich dniach rząd brazylijski wydał szereg dekretów, na mocy których zwolniono wielu urzędników państwowych, bankowych, kolejowych i innych za branie udziału w spiskach komunistycznych.

Minister oświaty usunął ze stanowisk kilkunastu profesorów medycyny i prawa za działalność komunistyczną. W m. Passo Fundo patrol wojskowy napotkał grupę komunistów, rozrzucających ulotki. Komuniści stawili zbrojny opór, przyczem jeden z nich został zabity, a pozostali ujęci. W Brazylii została wprowadzona cenzura pocztowa i telegraficzna.

Bezpośrednie rokowania francusko-niemieckie?

Berlin. 15. 4. (PAT.) Ogłoszona przez prasę francuską deklaracja b. premiera i ministra spraw zagranicznych Francji Laval'a, stwierdzająca konieczność porozumienia francusko-niemieckiego, znalazła w Niemczech jaknajsilniejszy oddźwięk.

Dzienniki niemieckie akcentują wszystkie ustępy tego oświadczenia, przemawiające na korzyść polityki porozumienia między obu krajami, zwracając równocześnie uwagę na silne wrażenie, jakie deklaracja tak wybitnego polityka wywarła w Paryżu.

Straszna katastrofa w kopalni.

Tokio. 15. 4. (PAT.) W jednej z kopalń węgla zerwała się winda i spadła na dno szybu. Z pośród 82 pracujących w szybie górników wydobyto dotychczas na powierzchnię 49 trupów.

większość górników, którzy znajdowali się w kopalni Fukuoka podczas oberwania się windy, poniosła śmierć. Na powierzchnię wydobyto dotychczas 49 zabitych i 20 ciężko rannych.

Tokio. 15. 4. (PAT.) Jak się zdaje,

nie i ożywianie jest jednym z celów obecnej polityki gospodarczej Rządu. Owych sześćset tysięcy złotych nadwyżki marcoset budżetu, skromnych w swej cyfrze jest jednak czynni-

kiem wielkiej wagi, powodującym zasadnicze przemiany w naszym życiu i otwierającym nowe możliwości, ku którym tęskniliśmy przez cały sześć lat. Gd.

Skarby sztuki chińskiej utknęły w Gibraltarze.

Londyn, 15. 4. (PAT.) Z Gibraltaru donoszą, że próby ruszenia z miejsca statku „Ranpura“, wiozącego z powrotem do Chin eksponaty z wystawy chińskiej w Londynie, nie dały dotąd żadnego rezultatu. Jak wiadomo, parowiec „Ranpura“ o pojemności 17.000 ton osiadł w dniu wczorajszym na miełach.

Inny statek tej samej kompanji „Peninsular Oriental“ — „Barrapool“, który znajdował się w drodze do Australji i wczoraj przepłynął przez Gibraltar, otrzymał polecenie zawrócenia z drogi i udzielenia pomocy parowcowi „Ranpura“ przez zabranie pasażerów do Marsylii.

Przetransportowanie skarbów sztuki chińskiej nie jest jednak przewidziane, gdyż statkowi „Ranpura“ nie zagraża żadne bezpośrednie niebezpieczeństwo. Wysłane z Gibraltaru dwa holowniki admiralicji brytyjskiej czynią dalsze wysiłki celem ściągnięcia statku „Ranpura“ z mielizny.

Znajdujące się na pokładzie skarby sztuki chińskiej wypożyczone przez rząd chiński na wystawę londyńską znajdują się w 90 stalowych skrzyniach. Każdy przedmiot opakowany jest w grubą warstwę waty. Skarby te

POPIERAJMY CELE I ZADANIA RÓW. SZKOŁY LUDOWEJ.

SAMOLOTY MOGĄ ZDOBYĆ ADDIS-ABEBE.

Berlin, 15. 4. (P. A. T.) Korespondent rzymski „Berliner Tageblatt“ podaje w sensacyjnej formie wiadomość, iż ostatnie przeloty demonstracyjne eskadry włoskich samolotów bombowych nad Dessie i Addis Abebę komentowane są w rzymskich kołach wojskowych jako eksperyment, po którym nastąpić mogą dalsze operacje lotnicze, zakrojone na jaknajszerszą skalę. Ostatecznym celem tych operacji byłoby okupowanie stolicy abisyńskiej przez lotnictwo włoskie. Dotychczasowe operacje samolotów włoskich dowiodły możliwości masowego transportowania wojska drogą powietrzną. Addis Abeba posiada odpowiednie lotnisko dla lądowania wielkich aparatów.

CESARZOWA ABISYNJI APELUJE O POMOC.

Londyn, 15. 4. (PAT.) Przemówienie cesarzowej abisyńskiej, skierowane do Wielkiej Brytanji i Stanów Zjednoczonych, było bardzo źle słyszane, gdyż na tej samej fali nadawane były jakieś depeche. Słychać było jedynie pewne zdania, wygłoszone przez córkę cesarzowej, a m. in. zdanie: „W imię ludzkości apeluję o pomoc“.

ubezpieczone są na sumę 10 mil. funtów szterlingów, ale faktyczna ich wartość jest daleko wyższa. Wiele z nich należy do epoki przedhistorycznej i stanowi bezcenne unikaty.

Wystawę chińską w Londynie, która trwała 4 miesiące, zwiedziło 422.000 osób.

Błyskawiczna ofensywa włoska. Marsz na Magdale i Dessie.

Warszawa, 15. 4. PAT. podaje następujący komunikat o położeniu na frontach Abisynji w dniu 14 b. m.:

Według komunikatu marszałka Badoglio, marsz armji włoskiej naprzód trwa na całym froncie północnym. Włosi nie zamierzają zatrzymać się w Dessie, lecz pójść natychmiast na południe i dlatego w celu przygotowania sobie drogi rozpoczęli już bombardowanie miejscowości, położonych w pewnej odległości na południe od Dessie. Posuwanie się oddziałów włoskich odbywa się z taką szybkością, że wojska abisyńskie nie mają czasu na zorganizowanie obrony. Miejscowość Meresa, leżąca na drodze do Dessie, została już zdobyta, a zajęcie Magdali oczekiwane jest lada godzina.

Bazy intendentury włoskiej w Quoram, Sokota i Gondar, zaopatrujące drogą powietrzną oddziały, będące w marszu na Dessie, mają ciężkie zadanie. Jeżeli posuwanie się Włochów ulega

Madryt, 15. 4. (PAT.) W czasie defilady wojskowej na Paseo de la Castellana z okazji rocznicy ogłoszenia republiki, zaszły dwa wypadki. W chwili po rozpoczęciu defilady, w pobliżu trybuny, gdzie znajdował się prezydent tymczasowy Martinez Barrio i członkowie gabinetu, rozległy się silne de-

tonacje. Publiczność w panice rzuciła się do wyjść. Eskorta prezydenta i kompanja piechoty, która defilowała, sądząc, że nastąpił zamach, otoczyły gęstym pierścieniem trybunę rządu. Oka zało się, że detonacje spowodowane były przez garść petard, które pękały serjami jedna po drugiej z wielkim hałasem, ale nie wyrządzając żadnej szkody.

Oficera, który w chwili zamieszania wyciągnął rewolwer i strzelił, pobito. W parę minut później, gdy defilowała gwardja cywilna, znowu rozległ się huk. Tym razem były to wystrzały z rewolweru. Policja zatrzymała pewnego osobnika, którego tłum wskazał, jako sprawcę strzałów, i z trudem uratował go od lynchu. Aresztowany udowodnił, że nie strzelał. Sprawcy strzałów, które raniły w nogę gwardzistę, nieznajdującego się na służbie, nie wykryto. Dalszy przebieg defilady odbył się już bez incydentów. Publiczność na defiladzie była w nastroju nerwowym i oskarżała faszystów o prowokowanie zajść.

Madryt, 15. 4. (PAT.) W następstwie wypadków, jakie wydarzyły się w czasie parady wojskowej, urządzonej w dniu rocznicy ustanowienia republiki, osadzono w więzieniu wojskowym z polecenia dowódcy garnizonu 12 oficerów.

W dniu wczorajszym doszło w Jerez de la Frontera do szeregu starć pomiędzy faszystami a członkami ugrupowań lewicowych. Dwie osoby zostały zabite a kilkanaście odniosło rany. Manifestanci usiłowali podpalić kościół św. Franciszka, lecz zamiar ten policja w porę udaremniła.

ARESztOWANIE MANDZURSKIEGO GUBERNATORA.

Tokio, 15. 4. (PAT.) Opinia publiczna w Japonji i Mandzurji jest pod wrażeniem aresztowania gubernatora północnego Hsinganu gen. Ling-Szen-ga i sześciu innych dostojników mandzurskich, oskarżonych o zdradę stanu. Prasa wskazuje, że gen. Ling-Szen-ga cieszył się zaufaniem władz japońskich i mandzurskich, które uważały go za przywódcę ruchu pro-mandzurskiego wśród mongołów. Minister spraw-zagr. Arita złożył cesarzowi szczegółowy raport o zdradzie Ling-Szen-ga.

Lot dostojników włoskich nad stolicą Abisynji.

Asmara, 15. 4. (PAT.) W locie nad Addis Abebę dokonany wczoraj na wielkich samolotach trzymotorowych brali m. in. udział: minister prasy i propagandy hr. Ciano, synowie Mussoliniego: Bruno i Vittorio, deputowani Farinacci i Bononi oraz syn marszałka Badoglio. W drodze powrotnej samolot hr. Ciano naskutek uszkodzenia jednego z motorów zmuszony był do lądowania na budującym się lotnisku w Kworam. Lądowanie, pomimo trud-

nych warunków, odbyło się pomyślnie dzięki zręczności i zimnej krwi hr. Ciano, który sam prowadził samolot. Aparat dep. Farinacci, który zwołnił tempo, aby w razie potrzeby pospieszyć z pomocą hr. Ciano, zmuszony był do lądowania w pobliżu Cobbo. Nazajutrz o świcie na samolocie Brunona Mussoliniego przybyła pomoc techniczna. Po naprawieniu drobnych uszkodzeń oba samoloty powróciły do swej bazy.

„Szczyt Mussoliniego“ na jeziorze Tsana.

Londyn, 15. 4. (PAT.) Korespondent Reutera donosi z Asmary, że najwyższy szczyt półwyspu Gongora na jeziorze Tsana, na którym przed trzema dniami zatknięto sztandar włoski, otrzymał nazwę szczytu Mussoliniego. Uroczysta ceremonia nadania tej nazwy odbyła się pod przewodnictwem

sekretarza partji faszystowskiej — Starace. Agencja Reutera zaznacza, iż pewne znaczenie polityczne może być przypisywane temu gestowi, w którym ze strony Włochów ujawnia się chęć podkreślenia, że przybyli oni nad jezioro Tsana, aby tam pozostać na zawsze.

SARRAUT MÓWI PRZEZ RADJO.

Paryż, 15. 4. (PAT.) Jutro o godz. 20-ej premier Sarraut wygłosi przemówienie na bankiecie, wydanym przez syndykat dziennikarzy prowincjonalnych. Mowa będzie nadana przez radjo.

WOJCIECH BARANOWSKI.

31

JESIENNE SŁOŃCE.

(Powieść.)

(Ciąg dalszy).

— Aż przyjemność czytać — odezwała się panna Młodziejowska. — Jestem pewna, że pochwały to wcale nie przesadzono... Pani aspiruje, rzecz prosta, do ról liryczno-dramatycznych, na to emploi mamy tu kilka sił bardzo dobrych, lecz to jest rodzaj zawsze najpotrzebniejszy, obok charakterystycznych rzecz prosta... Od przybytku więc głowa nie boli... Budżet jakąś niewielką gażę jeszcze wytrzyma... Ale oczywiście będzie bardzo skromna na początek...

— Ach, mnie narazie nie chodzi o pieniądze... Wiem przecie, że to jeszcze ciąg dalszy mej nauki... Z domu coś nie coś mnie nadesła...

— O pieniądze nie potrzebujesz się kłopotać — oświadczył autorytatywnie Wojnicz. — Ja wszak tego, co mam, także do grobu nie zabiorę...

— Wujaszku! — zaprotestowała z wyrzutem skoczona tą deklaracją Zosia.

— Panu mecenasowi o zabieraniu ze sobą swych skarbów na tamten świat — śmiała się panna Nuna — mówić trochę zawczasie. Niewiadomo, na co to one się jeszcze przydadzą i w tem, miejmy nadzieję, długiem życia.

— Cokolwiek będzie, siostrzenica moja może liczyć na moją pomoc, względy materialne nie powinny więc wpływać na pozostanie jej w Wilnie. Byle się pani zdała...

— Zda się napewno...

Rozmowa przeszła na repertuar i personel teatru wileńskiego, na jego całoroczny plan pracy, nawet na zamierzony wyjazd do Petersburga podczas wielkiego postu, a także wcześniej jeszcze do Grodna i do Kowna na kilkodniowe wycieczki artystyczne.

— To i mamcia zobaczy mnie na scenie — ucieszyła się Zosia — ale może nie podobam jej się i całkiem mnie się wyrzeknie.

— Proszę się nie lękać, będzie dobrze — pocieszała ją dyrektorowa — mamusię przekonamy do sztuki ostatecznie.

— A w Petersburgu podbijesz serce mego starego przyjaciela Szymurły i gotów zacząć potem przyjeżdżać do Wilna, czego nigdy prawie nie czyni... Mówiąc o Petersburgu, nie mógł pan Eustachy nie pomyśleć i o Anetce niestety... I na chwilę olśniło go jasnovidzenie... Tej te wszystkie historie teatralne, w które wszedł dzięki Zosi, nie podobają się napewno, i kto wie, czy na tem tle nie dojdzie do konfliktu... Ale nie, głupiaby była, gdyby to kiedyś obudziło w niej zazdrość — starał się sam siebie uspokoić Wojnicz... A gdyby nawet — szepnęło mu coś w sercu. — Zosi i jej przyszości i dla pani Anetki nie poświęciłby przecie. Co do tego nie miał już najmniejszej wątpliwości. Musi doczekać się jej prawdziwych sukcesów...

To też kiedy znaleźli się w domu i rozradowana dziewczyna rzuciła mu się z entuzjazmem na szyję, wołając: „zwyciężyliśmy, wujaszku!“..., był niemniej chyba od niej wzruszony i pocałunek ojcowski, jakli złożył na jej czole, zaledwie utrzymał się w chara-

cterze patryjarchalnym. Stanowczo zbyt nagle doszedł do tak wdzięcznej i miłej wychowanki i rola opiekuna wydawała mu się chwilami względem niej zanadto oficjalna. To też nie opiekunem będzie dla niej, ale przyjacielem najlepszym. Na to musi się jednak nauczyć trochę młodziej czuć i myśleć... tak, by zrozumieć każdą jej potrzebę wewnętrzną i porwy i chęć. Może to będzie trudno, ale chyba potrafi jeszcze...

I w samej rzeczy potrafił... Z łatwością wyzył się wszelkiego zbyt technicznego mentorstwa i stosunek swój do Zosi uczynił prawie koleżeńskim, znajdując w obcowaniu z nią ton wesoły i prosty. Stało się to poniekąd samo przez się, zresztą dzięki wzajemnemu zbliżeniu, które postępowało nader szybko. Podłożem jego było nietylko mieszkanie pod jednym dachem i spotkanie się przy wspólnym stole, zbliżenie to dokonywało się stokroć bardziej na tle głębokiej obustronnej sympatji, rosnącej z dnia na dzień. Polubili się szczerze i oboje zdawali sobie z tego sprawę.

Wojniczowi podobało się w Zosi wszystko: jej spojrzenie szczerze i jasne, wprawdźte przyćmione czasem jakąś nagłą zadumą ale wnet zapalające się iskrami uśmiechu, jej sposób mówienia zarazem entuzjastyczny i rozsądny, jej myślowość żywa i lubiąca się w obrazie, a nadewszystko może dźwięk głosu, który czarował go poprostu. Tym głosem metalicznym upajał się nieledwie, jak doskonałą muzyką. Ten głos to była słodka trucizna — odbierająca mu chwilami wolę.

(C. d. n.)

